

ÎN REPUBLICA MOLDOVA A FI ROMÂN ÎNSEAMNĂ A FI NAȚIONALIST

În Republica Moldova românismul nu este o idee națională. Blestemați de internaționalismul sovietic, o bună parte din populația RM până azi nu știe cum să-și numească corect limba, ca nu cumva să-i offenseze pe ruși, găgăuzi, ucraineni, bulgari și alte etnii, care de-a lungul timpului și-au găsit adăpost pe meleagurile Basarabiei, ascunzându-se de șerbia țaristă, găsind aici un pământ roditor, și mai ales oameni nepretențioși față de prezența nestingherită a veneticului. Ospitalitatea exagerată, izvorâtă din dorința de a le fi pe plac străinilor, trecu printr-o metamorfoză inexplicabilă și se converti într-o ne iubire de sine, într-un fel de renegare a sentimentului de stăpân la tine acasă, pe pământurile strămoșilor, de care și-au bătut joc tot soiul de contropitori, unii mai dihai decât alții, setoși de cuceriri și pricopsiri prin război, violență și hoție. Ne iubirea de sine a dus la uitarea de neam românesc, de limbă română, de istorie românească. Poclonirea în fața moscalului roșu, chiar dacă acesta i-a luat românului basarabean pământul și viața, a devenit un fel de esență existențială. Și nu mai conținește românul basarabean neștiutor de sine să orbecăiască prin întuneric, să băiguie trei cuvinte în limba mamei și șapte înjurături în limba veneticului, să bea vodcă până la nesimțire pe banii femeii plecate la șters funduri nobile prin Italia, Spania și Grecia.

Se aud pe la noi voci care afirmă că nu mai e importantă problema identitară, că, vezi Doamne, oamenii trebuie să aibă ce pune pe limbă și nu să discute ce limbă vorbesc și de unde vin. Mai nou, apare o generație tânără, exponenții căreia se internaționalizează în exces și devin mai americani sau mai europeni decât Obama sau Barroso. Orice evocare a apartenenței naționale irită armata de analiști politici, bloggeri, jurnaliști, de parcă propovăduirea *homo sine identitatis nationalis* ar fi soluția problemelor economice și panaceea crizei financiare mondiale.

Eu nu sunt gata să mă dezic de identitatea mea românească. Nu renunț nici la temă. În Republica Moldova problema identității trebuie scoasă în prim planul discuțiilor publice. Educația românului basarabean neștiutor de sine abia începe. E de datoria intelectualului să insiste ori de câte ori are ocazia asupra adevărului istoric și științific. Până nu va asimila acest adevăr ultima bunică în grija căreia i-au fost lăsați nepoții de fiicile și fiii rătăciți în Europa.

Filosoful, teologul și disidentul politic Petre Țuțea, fiind întrebat de ziarști la 3 decembrie 1991 pe patul său de moarte din spitalul Cristiana din București ce înseamnă pentru el om de dreapta, a răspuns: a fi om de dreapta înseamnă a fi român absolut.

Vom merge mai departe și vom dezvolta gândul: a fi român înseamnă a fi naționalist. Poate părea scandalosă, însă această afirmație este mai mult decât actuală astăzi în Republica Moldova. De ce? Deoarece minoritățile naționale cu apucături imperiale, atunci când sunt chemate să respecte legile, să se integreze în societatea românească din RM, se scandalizează, vociferând că li se încalcă drepturile, se isterizează împotriva românizării RM, de parcă Republica Moldova nu este spațiu lingvistic și cultural românesc. În schimb panglica sfântului Gheorghe, și mai nou, tricolorul rusesc prin taxiuri, nicidecum nu jenează atenția analiștilor, bloggerilor și alți scribi angajați cu simbrile de politicienii-oligarhi. Ce mai, ia așa un fleac, să nu ațâțăm focul cu teme sensibile! Din cauza acestei hipersensibilități s-a ajuns până la aceea că și o bună parte a populației autohtone, cea care rățăcește în neștirea identitară-lingvistică, manifestă o intoleranță crasă ce evoluează până la ură față de tot ce este românesc.

Încotro, Republica Moldova? Ești spațiu slav sau românesc latin? Pentru mine lucrurile sunt demult clare.

A fi român înseamnă a fi naționalist, căci limba română e cu mine din fragedă copilărie, prin cărțile românești pe care le aveam în casa părinților mei pedagogi, prin buneii mei care au trăit în România Mare și care le-au transmis părinților mei valorile autentice românești, prin romanțele bunicii, pe care mi le cânta și tata, prin scrisorile bunecilor mei, care așa și nu au deprins alfabetul chirilic, impus peste noapte de ocupații sovietici.

A fi român înseamnă a fi naționalist, fiindcă mă obrăzau prietenii alolingvi pentru faptul că în anii 70 învățam în școală românească și nu rusească și prin această mă considerau inferioară lor.

A fi român înseamnă a fi naționalist, din simplul motiv că cea mai jignitoare ofensă încă în frageda copilărie petrecută într-un oraș rusificat până-n măduva oaselor din sudul Basarabiei, era apelativul „moldovan-țăran”, pe care-l mi-l aruncau în față fiii și fiicele cuceritorilor „eliberatori”, de ne băteau până la sufocare.

A fi român înseamnă a fi naționalist, din cauza reproșului pe care mi-l făceau prietenii, reprezentanți ai minorităților naționale, precum că noi, moldovenii, suntem atât de înapoiați, încât nici măcar nu avem propriul nostru alfabet. La cei 8 ani ai mei venii cu lacrimi în ochi acasă și-l întrebai pe taică-meu, profesor de istorie și limbă română, de ce nu scriem în limba română, așa ca în cărțile noastre de acasă și ca la TVR1, ce emitea nestingherit în localitățile de pe malul Prutului chiar în epoca sovietică. În loc de răspuns tata m-a sfătuit să nu mai formulez astfel de întrebări în altă parte decât acasă.

A fi român înseamnă a fi naționalist, fiindcă nu voi uita niciodată anul 1982, când bunelul meu, Ion Petrov din comuna Alexandru Ioan Cuza județul Cahul, fost jandarm pe timpul României Mari, iar mai apoi soldat-infanterist în armata sovietică, ajuns cu luptele până în Varșovia, veteran al celui de-al doilea război mondial, a fost ucis cu bestialitate în propria sa casă de doi pușcăriași (întâplător sau nu – unul era rus și celălalt găgăuz), eliberați cu ocazia amnistiei prilejuite de aniversarea revoluției lui Lenin. Pentru omor premeditat unul a primit 4 ani, iar altul 7 ani de pușcărie. Atât valora viața unui bun român.

A fi român înseamnă a fi naționalist, deoarece mă doare și azi observația unui profesor de la USM și probozeala ce mi-a făcut-o pentru faptul că am răspuns la examenul de doctorat la filosofie în anul 1985 în limba română și nu în rusă. Mi-a scăzut nota la examen absolut nejustificat.

A fi român înseamnă a fi naționalist, deoarece mai păstrez în memorie lecțiile de limbă moldovenească, pe care le susțineam în școala rusă No2 din Tiraspol, în clase cu elevi ruși, toți copii de militari și muncitori, care făceau haz de necaz de limba noastră română. În acea perioadă la Tiraspol internaționaliștii sovietici mă atenționau în transportul public să vorbesc omenește (sic!) și nu în altă limbă.

A fi român înseamnă a fi naționalist, căci orcât m-aș fi străduit eu în anii 1989-1991 să-i învăț pe rușii din RM limba română la cursurile organizate în varii instituții ale statului pe bani publici, nu am obținut mare lucru – poate doar imaginea plictisului din ochii audiențelor și dureroasa frază pe care mi-au aruncat-o într-o zi fără nicio jenă: limba română este un fleac...

A fi român înseamnă a fi naționalist, căci așa m-a botezat o comunistă șovină, șefă de catedră, la ședința Senatul Universității Agrare în iunie 1990, atunci când universitarii velicoruși au falsificat voturile și am ratat concursul la postul de lector asistent, eu fiind acuzată de activism excesiv în promovarea alfabetului latin pentru limba moldovenească de atunci și de participare la manifestările stradale. Concursul l-a câștigat contracandidata mea, rusoaică (din întâmplare), cu un rezultat al votării de 26 la 25.

În Republica Moldova românii basarabeni mai au nevoie de timp pentru a înțelege odată și pentru totdeauna cine sunt, care le este limba și istoria. Retardul mentalului colectiv în problema identitară-lingvistică nu va accelera apropierea Republicii Moldova de UE. Nu poți să te integrezi în Uniunea Europeană fără a-ți rezolva problema identitară. Identitatea europeană există, însă ea de sorginte economică, multiculturalismul eșuând definitiv după

atentatul lui Anders Breivik din Norvegia. Dialogul intercultural și integrarea lingvistică și culturală a migrantilor în geospațiile-gazde este unica soluție salvatoare pentru o conviețuire civilizată a majorității naționale cu minoritățile etnice. Identitatea europeană se pliază pe identitatea națională. Un francez sau un neamț nu va spune niciodată că este mai întâi de toate european, apoi francez sau neamț.

Și noi, românii din Republica Moldova, cum vom răspunde Europei la întrebarea cine suntem? Moldovenii lui Ștefan cel Mare, domnitorul care a fost declarat cel mai mare român din istoria neamului românesc și care este înmormântat la Putna, în România? Moldovenii lui Mihai Eminescu, cel mai mare poet român care a spus „Suntem români și punctum”? Moldovenii lui Grigore Vieru, care ne învață, deja de sus, căci aici jos pe pământ nu am fost în stare să-l păzim de bestii, despre “Trei culori și o singură credință românească”? Nu, dragii mei români-basarabeni, până nu vom încheia divagările noastre identitare prin a ridica românismul la rang de idee națională în Republica Moldova, prin a recunoaște că Republica Moldova este al doilea stat românesc, nimeni nu ne va lua în serios în Europa. Europa este unită, dar e unită prin diversitate. În această diversitate nu e loc pentru rătăcirii identitare, iar atâta timp cât în Republica Moldova vom fi blamați pentru asumarea conștientă a identității românești, suntem constrânși de circumstanțe să afirmăm acest lucru cât mai des: sunt român, chiar dacă unora le pare că sunt naționalist!

Ana Guțu

Doctor, profesor universitar

Deputat în Parlamentul Republicii Moldova